

Arrest

nr. 131 978 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 15 mei 2014 houdende enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds, een inreisverbod. De bestreden beslissingen werden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wenste in het huwelijk te treden met de negentien jaar oudere mevrouw H. J. van Belgische nationaliteit. Gezien zij niet over een geldige visum beschikte en bijgevolg niet kon worden ingeschreven, werd het huwelijk niet voltrokken.

Het parket bracht op 6 oktober 2005 een negatief advies uit op grond van de bevindingen uit het politioneel onderzoek.

Op 27 september 2005 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2012 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf door de verwerende partij ongegrond verklaard.

Op 10 augustus 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 15 mei 2014 werd de verzoekende partij, naar aanleiding van een administratieve controle door de sociale inspectie voor zwartwerk, nogmaals bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 15 mei 2014 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd voor twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

Er werd op 1 juli 2014 een PV opgesteld door de Sociale Inspectie, waarin werd bepaald dat de verzoekende partij als werknemer tewerkgesteld was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart (PV nr. GE.069.12.008802.14).

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de eerste bestreden beslissing werpt de verwerende partij een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten onder meer genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Het weze opgemerkt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm inroept.

Bijgevolg kan de exceptie van de verwerende partij worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3. Over de grond van de zaak

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zo stelt zij dat de verwerende partij rekening diende te houden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ze stipt aan dat de verwerende partij het inreisverbod enkel heeft gemotiveerd op basis van het feit dat zij in België een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband zou hebben uitgeoefend, zonder daartoe over de vereiste machtiging te beschikken. Uit dergelijke motivering blijkt niet dat de verwerende partij bij het inreisverbod en de duur ervan rekening heeft gehouden met zijn privé- en gezinsleven, met haar hangende beroepsprocedure, met haar integratie, met haar tewerkstellingsmogelijkheden in België, met haar vriendenkring, met haar diploma, ...

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel heeft enkel betrekking op de verwijderingsmaatregel en geenszins op het inreisverbod. Zoals hiervoor reeds besproken is het beroep niet ontvankelijk in zover gericht tegen de verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om de onwettigheid van het inreisverbod aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU